

Rolnummer 5911
Arrest nr. 96/2015 van 25 juni 2015

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 19bis-11, § 2, van de wet van 21 november 1989 betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, gesteld door de Franstalige Politierechtbank te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, en de rechters E. De Groot, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût en T. Giet, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 26 mei 2014 in zake Soufian El Harouati tegen de nv « Belfius Insurance » en de nv « Axa Belgium », waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 30 mei 2014, heeft de Franstalige Politierechtbank te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 19*bis*-11, § 2, van de wet van 21 november 1989, geïnterpreteerd in die zin dat het de materiële (niet-lichamelijke) schade van het slachtoffer van een verkeersongeval waarvoor de aansprakelijkheid van de bestuurders van de betrokken voertuigen niet kan worden vastgesteld niet uitsluit van de vergoedingsregeling, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, terwijl het slachtoffer van een verkeersongeval dat is veroorzaakt door een niet-geïdentificeerd voertuig enkel de vergoeding van zijn lichamelijke schade kan verkrijgen krachtens artikel 19*bis*-11, § 1, 7°, van de wet van 21 november 1989, in samenhang gelezen met artikel 23, § 1, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de nv « Belfius Insurance » en de nv « Axa Belgium », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. M. Grégoire, advocaat bij het Hof van Cassatie;
- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. L. Schuermans, advocaat bij de balie te Antwerpen.

Bij beschikking van 25 maart 2015 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers F. Daoût en T. Merckx-Van Goey te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 22 april 2015 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 22 april 2015 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Bij een verkeersongeval dat op 20 november 2011 gebeurde, zijn verscheidene voertuigen betrokken. Een eerste voertuig wordt bestuurd door een persoon in dronken toestand, van wie beide handen zijn omzwachteld. Die persoon wordt vervolgd in het kader van een strafprocedure die wordt afgesloten met een vonnis van de Politierechtbank te Brussel, uitgesproken op 30 oktober 2012. Dat vonnis verklaart dat de feiten van dronkenschap en intoxicatie die ten laste van de beklaagde zijn gelegd aangetoond zijn, maar spreekt hem vrij van de verkeersinbreuken die hem door de burgerlijke partij worden toegerekend. Die laatste beroept zich vervolgens voor de burgerlijke rechter op artikel 19*bis*-11, § 2, van de wet van 21 november 1989 betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, op grond waarvan zij, naar haar mening, tegen

elk van de verzekeraars die de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de betrokken bestuurders dekken, met uitzondering van diegenen wier aansprakelijkheid ongetwijfeld niet in het geding komt, de vergoeding kan vorderen van de materiële schade aan haar voertuig. Het is in dat kader dat de prejudiciële vraag wordt gesteld.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. In haar memorie geeft de nv « Axa Belgium », verwerende partij voor de verwijzende rechter, aan dat, in de door die laatste voorgestelde interpretatie, artikel 19*bis*-11 van de wet van 21 november 1989, in samenhang gelezen met artikel 19*bis*-13 dat het aanvult, voor de Koning de mogelijkheid meebrengt om de vergoeding van de materiële schade die uit het ongeval voortvloeit, afhankelijk te stellen van het bewijs, dat moet worden geleverd door de slachtoffers van een verkeersongeval wanneer het voertuig niet kan worden geïdentificeerd, van het niet-frauduleuze karakter van het verzoek tot schadevergoeding, terwijl het aan de Koning geen enkele vergelijkbare bevoegdheid delegeert wat betreft de vergoeding van de materiële schade van de slachtoffers van een verkeersongeval wanneer niet kon worden aangetoond wie van de bij het ongeval betrokken bestuurders aansprakelijk is. Aan die slachtoffers wordt immers onvoorwaardelijk een schadevergoeding toegekend, zonder dat zij moeten aantonen dat zij niet hebben gefraudeerd.

Volgens de verwerende partij voor de verwijzende rechter zouden de in de vraag beoogde categorieën van personen ontegenzeggelijk vergelijkbaar zijn omdat het in beide gevallen gaat om slachtoffers van een verkeersongeval waarvan de aansprakelijke bestuurder niet kan worden vastgesteld. Die vergelijking zou bovendien pertinent zijn rekening houdend met het doel van de in het geding zijnde norm, namelijk een schadeloosstelling van het slachtoffer van een verkeersongeval om redenen van sociale rechtvaardigheid.

A.1.2. De verwerende partij voor de verwijzende rechter stelt vast dat de in het geding zijnde wet de vergoeding van de schade die is veroorzaakt door een niet-geïdentificeerd motorrijtuig, beperkt tot de lichamelijke letsels van het slachtoffer. Die beperking zou de uiting zijn van de wil van de wetgever om te voorkomen dat men zich al te gemakkelijk zou laten verleiden tot fraude of collusie om de vergoeding te verkrijgen van de schade die is geleden in omstandigheden die buiten het toepassingsgebied van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds vallen, aangezien dat Fonds financieel wordt gestijfd door de verzekeringsmaatschappijen en omdat de tenlasteneming ervan dus een van de elementen is van de kostprijs van de verzekering, waarmee rekening wordt gehouden bij het vaststellen van de premie.

De verwerende partij voor de verwijzende rechter verwijst naar de zesde overweging van de tweede richtlijn 84/5/EEG van 30 december 1983 « inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven ».

A.1.3. Er wordt eveneens gewezen op het feit dat de wetgever de Koning heeft gemachtigd om de vergoeding van het slachtoffer uit te breiden tot de door hem geleden materiële schade in geval van niet-verzekering en in geval van insolventie van de verzekeraar, gevallen waarin de risico's van fraude en frauduleuze constructies geringer waren.

A.1.4. Er wordt nog onderstreept dat de wetgever, met wetgevende initiatieven op 22 augustus 2002 en 8 juni 2008, heeft bepaald dat de slachtoffers van een verkeersongeval waarvoor niet kon worden aangetoond welke van de bij het ongeval betrokken bestuurders aansprakelijk is, eveneens moesten worden vergoed, teneinde die slachtoffers in een situatie te plaatsen die vergelijkbaar is met die van de slachtoffers van een verkeersongeval waarvoor het aansprakelijke motorrijtuig niet kon worden geïdentificeerd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 22 augustus 2002 houdende diverse bepalingen betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen zou duidelijk blijken dat deze ertoe strekte de ongrondwettigheid te corrigeren die door het Hof was vastgesteld in zijn arrest nr. 96/2000 van 20 september 2000.

De verwerende partij voor de verwijzende rechter herinnert eraan dat, volgens het gemeenrechtelijk aansprakelijkheidsrecht, de vergoedingsverplichting op de aansprakelijke persoon en diens verzekeraar rust. Wanneer die persoon niet wordt geïdentificeerd, legt de wet de tegemoetkoming vanwege het Waarborgfonds op. Indien evenwel verscheidene voertuigen waarvan de aansprakelijkheid niet met zekerheid kan worden uitgesloten bij het ongeval betrokken zijn, wordt het Waarborgfonds bij wijze van uitzondering ontlast van zijn verplichting, die wordt verschoven naar de verzekeraars die de burgerrechtelijke aansprakelijkheid dekken van de bestuurders die betrokken waren, maar die niet aansprakelijk werden verklaard.

A.1.5. De draagwijdte van de vergoedingsverplichting wordt thans niet meer rechtstreeks geregeld door artikel 19bis-11 van de wet van 21 november 1989, maar door artikel 19bis-13 ervan. Zodoende zou de wetgever, door op die manier het vroegere artikel 80 van de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen op te splitsen in twee aparte artikelen en door, voor het bepalen van de vergoedbare schade, slechts in een bevoegdheidsdelegatie aan de Koning te voorzien in het geval van een slachtoffer van een niet-geïdentificeerd voertuig en niet voor het slachtoffer van een ongeval waarvan het aansprakelijke voertuig niet kan worden vastgesteld, een verschil in behandeling tussen die twee categorieën van slachtoffers hebben gecreëerd dat hij klaarblijkelijk niet wilde invoeren en waarvoor geen enkele objectieve verantwoording bestaat. Men zou niet uit het oog mogen verliezen dat in beide gevallen de tegemoetkoming vanwege het Fonds en de verzekeraars op specifieke overwegingen berust die voortvloeien uit een sociaal probleem, en een vergoedingsregeling invoert die afwijkt van het gemeen recht van de burgerlijke aansprakelijkheid.

A.1.6. De verwerende partij voor de verwijzende rechter geeft tot slot aan dat er een ontoereikendheid en een flagrante onevenredigheid bestaat tussen de maatregel die ten uitvoer wordt gelegd bij de artikelen 19bis-11, § 1, 7°, en 19bis-13 van de wet van 21 november 1989 en de doelstellingen van de wetgever die, om redenen van sociale rechtvaardigheid, elke vorm van discriminatie tussen de twee door de prejudiciële vraag beoogde categorieën van slachtoffers wilde vermijden.

A.2.1. In zijn memorie wijst de Ministerraad erop dat het in het geding zijnde artikel 19bis-11, § 2, gevolg geeft aan het arrest van het Hof nr. 96/2000 van 20 september 2000. In dat arrest oordeelde het Hof dat de voormelde bepaling geen enkele beperking bevatte met betrekking tot de hoedanigheid van de benadeelde persoon ten aanzien van de tot vergoeding verplichte verzekeraars, en geen enkele verwijzing naar artikel 4, § 1, tweede lid, van de wet van 21 november 1989. Het ontbreken van een dergelijke verwijzing zou aantonen dat de wetgever de tegemoetkoming van de betrokken verzekeraars niet heeft willen beperken tot de vergoeding van lichamelijke letsels.

In tegenstelling tot hetgeen de verwijzende rechter zou hebben beweerd, zou het arrest nr. 21/2011 van 3 februari 2011 niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een optreden vanwege de wetgever.

A.2.2. Het geval dat in artikel 19bis-11, § 1, 7°, wordt beoogd, is dat waarin het motorrijtuig dat het ongeval heeft veroorzaakt niet kan worden geïdentificeerd, terwijl het geval bedoeld in artikel 19bis-11, § 2, een andere situatie beoogt, namelijk die waarin de bij het ongeval betrokken personen en *a fortiori* hun verzekeraars bekend zijn terwijl het niet mogelijk is vast te stellen wie van die personen het ongeval heeft veroorzaakt.

Volgens de Ministerraad is de beperking van de tegemoetkomingen vanwege het Fonds tot alleen lichamelijke schade verantwoord door het legitieme doel van de wetgever, namelijk een vergoeding van de materiële schade uitsluiten om elke vorm van collusie te voorkomen en een betaalbaar vergoedingsstelsel te vrijwaren. Het onderscheid dat in de prejudiciële vraag wordt gemaakt, zou bijgevolg objectief en redelijk kunnen worden verantwoord en zou beantwoorden aan het criterium van evenredigheid.

- B -

B.1. Artikel 19*bis*-11 van de wet van 21 november 1989 betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen bepaalt :

« § 1. Elke benadeelde kan van het Fonds de vergoeding bekomen van de schade die door een motorrijtuig is veroorzaakt :

1°) wanneer de verzekeringsonderneming failliet verklaard is;

2°) wanneer de vergoedingen verschuldigd zijn door een verzekeringsonderneming, die na afstand of intrekking van de toelating in België of na het, met toepassing van artikel 71, §§ 1, derde lid, en 2, van de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle op de verzekeringsondernemingen, opgelegde verbod van activiteit, haar verplichtingen niet nakomt;

3°) wanneer geen enkele verzekeringsonderneming tot die vergoeding verplicht is om reden van een toevallig feit waardoor de bestuurder van het voertuig dat het ongeval veroorzaakte, vrijuit gaat;

4°) wanneer in geval van diefstal, geweldpleging of heling, de burgerrechtelijke aansprakelijkheid waartoe het motorrijtuig aanleiding kan geven, niet verzekerd is, overeenkomstig de wettelijk geoorloofde uitsluiting;

5°) indien binnen drie maanden na de datum waarop hij zijn verzoek tot schadevergoeding heeft ingediend bij de verzekeringsonderneming van het voertuig waarmee, door deelneming aan het verkeer, het ongeval is veroorzaakt of bij haar schaderegelaar, die verzekeringsonderneming of haar schaderegelaar hem geen met redenen omkleed antwoord op de diverse punten in het verzoek heeft verstrekt;

6°) indien de verzekeringsonderneming heeft nagelaten om een schaderegelaar aan te wijzen;

7°) indien het motorrijtuig dat het ongeval heeft veroorzaakt, niet kan worden geïdentificeerd; in dat geval wordt het Fonds in de plaats gesteld van de aansprakelijke persoon;

8°) wanneer geen enkele verzekeringsonderneming tot die vergoeding verplicht is hetzij omdat de verzekeringsplicht niet nageleefd werd, hetzij de verzekeringsonderneming binnen twee maanden na het ongeval niet kan geïdentificeerd worden.

§ 2. In afwijking van 7°) van de voorgaande paragraaf, indien verscheidene voertuigen bij het ongeval zijn betrokken en indien het niet mogelijk is vast te stellen welk voertuig het ongeval heeft veroorzaakt, wordt de schadevergoeding van de benadeelde persoon in gelijke delen verdeeld onder de verzekeraars die de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de bestuurders van deze voertuigen dekken, met uitzondering van degenen wier aansprakelijkheid ongetwijfeld niet in het geding komt ».

B.2. Krachtens artikel 19*bis*-11, § 2, van de wet van 21 november 1989 wordt de schadevergoeding van de benadeelde persoon, indien verscheidene voertuigen bij een verkeersongeval zijn betrokken en indien het niet mogelijk is vast te stellen welk voertuig het ongeval heeft veroorzaakt, in gelijke delen verdeeld onder de verzekeraars die de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de bestuurders van die voertuigen dekken, met uitzondering van diegenen wier aansprakelijkheid ongetwijfeld niet in het geding komt.

Aan het Hof wordt gevraagd of het voormelde artikel 19*bis*-11, § 2, bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de interpretatie dat die bepaling de materiële schade geleden door het slachtoffer van een verkeersongeval waarvoor de aansprakelijkheid van de bestuurders van de betrokken voertuigen niet kan worden vastgesteld, niet zou uitsluiten van de vergoedingsregeling.

B.3. Het Gemeenschappelijk Waarborgfonds treedt in de in artikel 19*bis*-11, § 1, 7°, van de wet van 21 november 1989 beoogde hypothese op wanneer het voertuig dat het ongeval heeft veroorzaakt, niet is geïdentificeerd. In dat geval treedt het Fonds in de plaats van de aansprakelijke persoon, waarbij de vergoeding in beginsel wordt beperkt tot de vergoeding van de schade die voortvloeit uit de lichamelijke letsels.

B.4. De bedoeling van de wetgever was om in artikel 19*bis*-11 van de wet van 21 november 1989 over te nemen wat reeds was bepaald in artikel 80, § 1, van de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle der verzekeringsondernemingen, met de wijzigingen die noodzakelijk waren ten gevolge van de Europese regelgeving en van de rechtspraak van het Hof. Met de in artikel 19*bis*-11, § 1, 7°, vervatte regel heeft de wetgever meer bepaald willen tegemoetkomen aan het arrest nr. 96/2000 van 20 september 2000, waarin het Hof voor recht heeft gezegd dat artikel 80, § 1, van de voormelde wet van 9 juli 1975 niet bestaanbaar was met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het de vergoeding van de lichamelijke letsels van een gewonde persoon uitsloot van het optreden van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds wanneer het voertuig niet geïdentificeerd is.

B.5.1. Terwijl de wetgever in 1971 in de tegemoetkoming van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds heeft voorzien omdat het « om redenen van sociale rechtvaardiging niet past de slachtoffers van verkeersongevallen zonder schadeloosstelling te laten, wanneer deze niet kunnen worden vergoed » (*Parl. St.*, Senaat, 1970-1971, nr. 570, p. 52), heeft hij evenwel in

1975 die tegemoetkoming beperkt op grond van de volgende verantwoording van het amendement van de Regering dat tot de in het geding zijnde bepaling zou leiden :

« Volgens de tekst van het 2° van § 1 van artikel 50 zoals hij in het Doc. 570 was opgesteld, was de tussenkomst van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds verplichtend in om 't even welke hypothese van niet-interventie van een toegelaten verzekeringsmaatschappij; dit had, bijvoorbeeld, betrekking op alle beperkingen die door de wetgeving op de burgerrechtelijke aansprakelijkheid inzake motorrijtuigen aan het vergoeden der benadeelde personen worden opgelegd.

De geldelijke gevolgen van die beschikking zouden zeer zwaar geweest zijn. Dit is de reden waarom het amendement de tekst overneemt van de oorspronkelijke wet op de controle der verzekeringsondernemingen (Doc. Senaat 269) waarin de tussenkomst van het Fonds voorzien was wanneer, ingevolge de niet-naleving der verzekeringsverplichting, geen enkele toegelaten verzekeringsonderneming door de wet tot schadevergoeding verplicht is. Die zienswijze is trouwens ook die van het wetsontwerp op de verplichte verzekering van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid inzake motorvoertuigen (art. 20, § 1, 2°), dat reeds door de Kamer werd goedgekeurd.

Het amendement voert, bovendien, een beschikking in die de wil weergeeft van de leden der Commissie van Economische Zaken om de verplichte tussenkomst van het Fonds uit te breiden tot het herstel van de schade die veroorzaakt wordt door een verkeersongeval dat aan een toeval te wijten is (Doc. Senaat, 570, blz. 52) » (*Parl. St.*, Senaat, 1974-1975, nr. 468-2, p. 19).

B.5.2. Rekening houdend met het beoogde doel van de regelgeving en met de budgettaire mogelijkheden van het Gemeenschappelijk Waarborgfonds, dat moet worden gefinancierd met bijdragen van de verzekeringsmaatschappijen die toegelaten zijn om de burgerrechtelijke aansprakelijkheid inzake motorvoertuigen te verzekeren, is het niet onredelijk dat de wetgever het optreden van het Fonds beperkt.

B.5.3. De wetgever heeft aldus de tegemoetkoming van het Fonds enkel toegekend in elk van de in artikel 19*bis*-11, § 1, beschreven gevallen.

B.5.4. Het is in het licht van de in B.5.1 omschreven doelstellingen en rekening houdend met de beperkingen die zij impliceren, dat de grondwettigheid van de in het geding zijnde bepaling moet worden onderzocht.

B.6.1. De twee categorieën van personen beoogd in artikel 19*bis*-11, § 1, 7°, enerzijds, en in artikel 19*bis*-11, § 2, anderzijds, bevinden zich in een objectief verschillende situatie. De eerste categorie is het slachtoffer van een verkeersongeval waarvan de dader en bijgevolg

eveneens diens verzekeraar niet bekend zijn; in dat geval is het optreden van het Fonds, dat in de plaats treedt van de aansprakelijke persoon, in beginsel beperkt tot alleen de vergoeding van de schade die voortvloeit uit de lichamelijke letsels; de tweede categorie is daarentegen het slachtoffer van een verkeersongeval waarbij verschillende voertuigen zijn betrokken en waarvan de betrokkenen bekend zijn, alsook bijgevolg hun verzekeraars, maar waarvan het onmogelijk is het respectieve aandeel in de aansprakelijkheid voor het ongeval vast te stellen; in dat geval is het optreden van het Fonds niet vereist.

B.6.2. Voor de verzekeraars gelden de budgettaire beperkingen die verantwoord dat het Gemeenschappelijk Waarborgfonds enkel de schade die voortvloeit uit de lichamelijke letsels vergoedt, echter niet. Het financiële risico ten gevolge van de schade die voortvloeit uit een ongeval waarbij het niet mogelijk is vast te stellen welk voertuig het ongeval heeft veroorzaakt, verschilt voor die verzekeraars niet wezenlijk van het financiële risico van de schade die voortvloeit uit een ongeval waarbij het wel mogelijk is vast te stellen welk voertuig het ongeval heeft veroorzaakt. In beide gevallen gaat het om een risico dat door de verzekeringspremies dient te worden gedekt. Bijgevolg is het verantwoord dat die verzekeraars de door de benadeelde geleden materiële schade zouden dienen te vergoeden.

B.7.1. Voor het overige dient erop te worden gewezen dat, zoals het door de verwijzende rechter wordt geïnterpreteerd, het in het geding zijnde artikel 19bis-11, § 2, zelf geen enkele beperking van de daarin bedoelde vergoeding tot alleen de lichamelijke letsels bevat. Het bevat evenmin een verwijzing naar artikel 4 van die wet, dat de vergoeding beperkt tot de lichamelijke letsels. Dat artikel bepaalt immers :

« § 1. Niemand kan van het voordeel van de vergoeding uitgesloten worden om reden van zijn hoedanigheid van verzekerde, met uitzondering van diegene die van alle aansprakelijkheid ontheven is krachtens artikel 18 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten.

Van het voordeel van de vergoeding kunnen nochtans worden uitgesloten, wanneer ze geen lichamelijke letsels hebben opgelopen :

- de bestuurder van het motorrijtuig;

§ 2. Van de verzekering kan worden uitgesloten de schade die voortvloeit uit het deelnemen van het motorrijtuig aan snelheids-, regelmatigheids- of behendigheidsritten of -wedstrijden, waartoe van overheidswege verlof is verleend overeenkomstig artikel 8 ».

B.7.2. Het voormelde artikel 4, § 1, tweede lid, past in het kader van een stelsel dat steunt op de aansprakelijkheid en de aansprakelijkheidsverzekeringen, terwijl de in artikel 19*bis*-11, § 2, van de wet van 21 november 1989 vervatte regel een automatische vergoedingsregeling is die losstaat van het optreden van het Fonds en die de wet oplegt aan de verzekeraars die de burgerrechtelijke aansprakelijkheid waartoe motorrijtuigen aanleiding kunnen geven, dekken (met uitzondering van de verzekeraars van de bestuurders wier burgerrechtelijke aansprakelijkheid ongetwijfeld niet in het geding komt).

B.8. In de interpretatie die door de verwijzende rechter aan de in het geding zijnde bepaling wordt gegeven, dient de prejudiciële vraag ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Aldus geïnterpreteerd dat het toepassing vindt op de vergoeding van materiële schade geleden door het slachtoffer van een verkeersongeval waarvoor de aansprakelijkheid van de bestuurders van de betrokken voertuigen niet kan worden vastgesteld, schendt artikel 19*bis*-11, § 2, van de wet van 21 november 1989 betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 25 juni 2015.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

J. Spreutels